

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

X. Existimat tamen Hincmarus Innocentium alludere ad Concilium Sardicense, tametsi solius Nicæni mentionem faciat. Relationem autem ad eum casum coërcet, si Episcopi appellaverint. Refellitur ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

causa Pelagij & Celestij. Idem constat etiam ex causa Eustathij Diaconi, quem de hæresi suspectum esse censuerant Episcopi Macedoniæ: quem tamen gradu suo dejicere noluit Innocentius, tamen ab Episcopis illis fuisset damnatus. Tum etiam proferri potest exemplum Eutychemis Archimandritæ Constantinopolitani. Vnde colligitur causas quoque Presbyterorum posse esse majores, æquè ac causas Episcoporum.

X. Ea est sententia Hincmari ut existimet Innocentium, tamen Nicæni Concilij mentionem faciat in initio hujus capituli tertij epistolæ ad Viætricium, alludere nihilominus ad Concilium Sardicense, cum ait, *ad sedem apostolicam, sicut synodus statuit, referatur, ac relationem illam tum demum fieri debere si Episcopi appellaverint.* Hæc sunt verba Hincmari. *Beatus quoque Innocentius, inquit, ad Viætricium Rothomagensem Episcopum duo capitula magni Concilij Nicæni & capitulum Sardicenses Concilij de Episcoporum ad sedem apostolicam appellatione uno capitulo sagaciter atque patenter explicat.* Hæc est sententia Hincmari, ut dixi. Sed multa sunt quæ me ab eo discedere cogunt. Primum enim propositio Innocentij puris & manifestis verbis concepta est, nulla conditione adjecta. Decernit autem ut ad sedem apostolicam referatur in omnibus causis majoribus, absque ullo discrimine. Et tamen Hincmarus eas relationes coercet ad solas Episcoporum depositiones, si fortè provocaverint. Deinde, causæ majores propriè sunt illæ quas commemoravi, non autem judicia Episcoporum, nisi si in judiciis illis incideret difficilis quæpiam quæstio nondum à canonibus definita, à adnotavit Hincmarus ipse in epistola ad Nicolaum primum, quæ extat apud Flodoardum, cuiusque infra mentionem faciam in capite xx i. hujus libri. Tertio, verisimile non est ut Innocentius alterius Concilij meminisse voluerit in fine capituli quàm ejus mentionem fecit in initio, quin discrimen adnotare etiam voluerit, si ullum fuisset. Demum adnotandum hæc est (& hæc observatio multum confert ad decisionem propositio- nis principalis) Siricium & Innocentium nullos canones in auctoritatem recepisse quàm Nicænos. Neuter enim aliorum canonum observationem imperat quàm Nicænorum. id quod eorum ex epistolis liquet. Quin & Innocentius in epistola ad clerum Constantinopolitanum, quæ extat apud Sozomenum, disertis verbis scribit nullos esse canones, præter Nicænos, ad quorum observationem Ecclesia teneatur. *Canonibus porro obsequendum esse scribimus, inquit, qui*

Nicæe sunt decreti: quos solus consecrari decet Ecclesiam catholicam, & juxta eos judicare. Idipsum scribit Innocentius in epistola ad Theophilum Episcopum Alexandrinum, quæ extat apud Palladium in vita Chryso- stomi, ubi ait Romanam Ecclesiam nullos canones admittere præter Nicænos: *Alios quippe canones Romana non admittit Ecclesia.*

CAPVT XIV.

Synopsis.

I. Relationes etiam à Conciliis generalibus & nationalibus fiebant ad apostolicam sedem, tanquam ad caput omnium Ecclesiarum, ut ejus auctoritate consequeretur executio constitutorum, neque tamen eorum confirmatio petebatur. Probat ex epistola synodica Concilij Sardicenses.

II. Concilium Arelatense statutorum suorum publicationem delegat Papa Silvestro. Secunda synodus Oecumenica relationem ad Damasum Papam misit de rebus in synodo gestis, procul à petitione confirmationis.

III. Concilia provincialia Occidentis referebant ad sedem apostolicam de depositionibus Episcoporum; ne videlicet Episcopus Romanus & reliqui occidentales deciperentur ab Episcopis dejectis.

IV. Innocentius primus avox vulnus infixit auctoritati synodi provincialis Macedonie in causa Bubaly & Tauriani. Congruentibus autem Episcopis Macedoniæ, non attulit Sardicenses canones, aut Nicænos, sed aequitatem.

I. **P**OST explicata duo relationum genera quæ sedi Romanæ tribuebant jus cognoscendi de causis provincialium post judicia synodorum, superest ut tertium relationis genus usurpatum fuisse ostendamus, quæ ad sedem apostolicam tanquam ad caput omnium Ecclesiarum fiebat à Concilio generali aut nationali, ut rerum constitutarum executio consequeretur auctoritate Pontificis Romani. Genus illud relationis illustriori exemplo probari non potest quàm ex epistola synodica Concilij Sardicenses, in qua patres fatentur se relationem illam ad Papam Iulium mittere tanquam ad caput, sed ita tamen ut ab eo non petant confirmationem rerum à se constitutarum, sed tantum ut certiores de his faciat Episcopos Italia, Sicilia, & Sardinia. *Hoc enim optimum, inquit, & valde congruentissimum esse videbitur, si ad caput, id est, ad Petri Apostoli sedem, de singulis quibusque provinciis Domini referant sacerdotes.* Intra: *Tua autem excellens prudentia disponere debet ut per tua scripta qui in Sicilia, qui in Sardinia, & in Italia sunt fratres nostri, quæ acta sunt & quæ definita cognoscant, & ne ignorantes eorum accipiant litteras communicatorias quos extra episcopatum postea sequentem esse scribimus, inquit, qui*

Epist. Synod. Conc. Sardic. 19. Hilari. in Fragm.

Mactur ep. 1. & 1. Innoc. ep. ad Viætricium ad Alexandr. ad Episcopos Macedoniæ, & ad quædam. Tolet.